

«АПОШНІ РАЗ СВАРЫЛІСЯ ЯШЧЭ ДА ВЯСЕЛЛЯ»

Пра Ганну Сілівончык, лятаючую елку ды аплатку

— *А самі, калі сварыцеся з мужам, успамінаеце пра Пігласа?*

Надзя: Піглас — абярэг нашай сям'і. Я нават не памятаю, калі мы апошні раз сварыліся... Напэўна, яшчэ да вяселля. А жанатыя мы ўжо 14 гадоў.

— *Як думаеце, чым ваша сям'я адрозніваецца ад іншых?*

Надзя: У нас, напэўна, карцін у кватэры больш, чым у іншых сям'ях, бо я мастачка. Мне падабаецца жыць у акружэнні сваіх работ. Праўда, нам яшчэ далёка да Ані Сілівончык і Васіля Пешкуна.

Гена: Мы сярбруем сем'ямі.

Надзя: У іх кватэры карціны вісяць не толькі на сценах, там нават дзверы і шафы размаляваныя. Мы тут жывём не так даўно, яшчэ ўсё наперадзе. У мяне ў найбліжэйшых планах размаляваць сцяну ў спальні.

Інтэр'ер у нас, як вы заўважылі, у скандынаўскім стылі. Белья сцены ды падлога, ніякай лішняй мэблі. Дарэчы, на пачатку гэтага месяца, на мой дзень нараджэння, Гена завёз мяне на радзіму далёкіх продкаў — у Швецыю. Там я на свае вочы пераканалася, што шведы цэняць выяўленчае мастацтва, у іх кватэрах вельмі шмат графікі, жывапісу. Менавіта адсюль такая любоў да белых сценаў...

— *Неўзабаве Новы год. Як вы да яго рыхтуецеся? Можна, замест сцяжынак выразаеце з паперы ажурныя буцінанкі (аўтарская тэхніка Надзі Букі, якая адрозніваецца ад традыцыйнай выцінанкі адсутнасцю сіметрыі ды сюррэалістычным сюжэтам. — Аўт.)?*

Фота Ганны ЗАНКВІЧ.

Надзя: Памятаеш, Гена, у нас на вокнах была лятаючая елка, вялікая такая, з крыламі. Нават рэпартаж пра яе рабілі. Сёлета не паспею, напэўна, зрабіць штосьці маштабнае. Для мяне важней у перыяд Адвенту прэзентаваць сваю кнігу пра Басю і Пігласа хворым дзеткам, паўдзельнічаць у дабрачынных сустрэчах.

Гена: На днях мы будзем усе разам упрыгожваць ёлку. Падарункі пад ёй дзеці знаходзяць не на Новы год,

(Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар. «СГ».)

а раней — у ноч перад Калядамі. Звычайна збіраемся сям'ёй за святочным сталом вігілійным вечарам, дзелімся аплаткай.

— *За што хацелі б сказаць дзякуй адно аднаму?*

Гена: У мяне ажно трое дзяцей: жонка і двое сыноў (смяецца). Я ўдзячны ім за тое, што яны ёсць у маім жыцці. Робяць яго больш шчаслівым і вясёлым. Надаюць сэнс кожнаму дню. Мужчыну абавязкова трэба пра некага клапаціцца.

Надзя: А я ўдзячная Гену за яго дабрыню. Не ведаю больш добрых людзей, чым муж. Яго можна параўнаць хіба што з Дзедам Марозам (смяецца). Дзецям жа ўдзячная за натхненне, яны мае Пігласы. Жэня з Янам з'яўляюцца прататыпамі герояў маіх карцін, казак.

Пра сняданкі ад мужа, металюга ды залаты ланцужок

— *Калі я правільна заўважыла, вы з мужам вельмі розныя, але пры гэтым цудоўна дапаўняеце адно аднаго...*

Надзя: Так, мы абсалютна розныя па характары. Гена сур'ёзны, а я вясёлая. Ён моцна стаіць нагамі на зямлі, а я пастаянна дзесьці «лётаю», гэта характэрна для творчых людзей. Неяк намалявала аўтапартрэт нашай пары. Карціна называецца «Без межаў». Я на звязці з Пігласаў падымаюся ўверх, а Гена трымае мяне за руку, не дае цалкам зляцець. Гэта добра, бо своечасова спыніцца вельмі важна. Фінансы ў нашай сям'і вядзе Гена, ён жа па адукацыі эканаміст... У мяне лепш атрымліваецца траціць грошы.

гадзін дзвюх ночы малюю. Таму ранкам мяне можа разбудзіць толькі пах свежазаваранай кавы.

Гена: А я ўстаю рана. Жэньку ў школу трэба адправіць, Надзю разбудзіць, каб яна адвяла Яна ў садзік (смяецца).

— *Цікава, дзе пазнаёмліся мастачка і эканаміст?*

Надзя: (спявае) Музыка на-а-а-с звязала... Мы з Генам бачыліся на рок-канцэртах у Маладзечне, абое адтуль родам. Я скакала і трэсла галавой, як сапраўдны металюга. Тады ў мяне былі доўгія валасы...

Гена: З ног да галавы была ланцугамі абвешаная.

«Я вельмі рада, што ў дзяцей вялікая розніца ва ўзросце. Жэня можа прыгледзец за Янам, пачытаць яму ўслых».

(У гэты час Жэня якраз трэніруецца ў сваім пакоі ў навушніках, праз 20 хвілін ён павінен быць на занятку па хіп-хопу).

— *Дык вось чаму Жэня перад трэніроўкай надзеў ланцужок на шыю...*

Надзя: Толькі ў яго залаты па хіп-хопе. Мы, дарэчы, тады не паважалі гэты кірунак музыкі.

Гена: Мне і зараз не падабаецца гэта музыка. Але я не забараняю сыну яе слухаць. Больш за тое, каб быць бліжэй да Жэні, сам пачаў цікавіцца хіп-хопам. Прачытаю што-небудзь пра выканаўцаў і пачынаю яму раскадваць.

Надзя: Мы з Генам імкнёмся быць сябрамі для сваіх дзяцей.

— *Хто хацеў, каб Жэня хадзіў на танцы?*

Надзя: Сам папрасіўся. Нядаўна яны з Генам вярнуліся з чэмпіянату свету, які праходзіў у Чэхіі. Жэня класна танцуе, выступаў у намінацыі «сола», увайшоў у 1/8 фіналу. Гэта добры вынік, бо ён займаецца хіп-хопам менш як год.

— *Некаторыя бацькі яшчэ да нараджэння дзіцяці плануюць яго будучыню...*

Надзя: Гэта адназначна не наш варыянт. Мы не дыкуем сыну, на якія гурткі яму хадзіць. Я магу накіраваць, падказаць. Але катэгарычна супраць таго, каб прымушаць.

Гена: Куды Жэня толькі не хадзіў: і ў футбольны клуб, і гандболам займаўся ў школе Алімпійскага рэзерву. А ў адзін цудоўны дзень прыйшоў дадому з трэніроўкі і сказаў, што не хоча больш займацца спортам. Іншыя б абурыліся: «Ты што, столькі ж сіл і часу ўклалі». Мы таксама вазілі сына на трэніроўкі, плацілі немалыя грошы. Тым не менш даволі спакойна да гэтага паставіліся.

Надзя: Не настойвалі, бо самі былі дзецьмі. Ведаем, што перш, чым знайсці сябе, трэба пераспрабаваць вельмі шмат. Жэня марыць у будучыні стаць трэнерам па хіп-хопе. Калі яго жаданне не зменіцца,

я не буду перашкаджаць. Бацькам трэба падтрымліваць дзіця, дапамагаць знайсці сваё прызначэнне. Бо чалавек шчаслівы толькі тады, калі адчувае сябе на сваім месцы.

Пра мыльныя бурбалкі, Уладзіміра Познера ды ліміт на Спендэрмена

— *Надзя, тое, што вы верыце ў Пігласа, не выклікае сумненняў. А вось ці вераць у яго вашы дзеці?*

Надзя: Канешне. Ян раскадваў у дзіцячым садку, што Піглас размаўляе мыльнымі бурбалкамі і харчуецца драўлянымі прышчэпкамі. Старэйшы сын наогул быў маім першым рэдактарам, менавіта яму я чытала чарнавікі кнігі. Часам ён рабіў слушныя заўвагі. Дарэчы, працяг казачнай гісторыі я ўжо напісала. Новая кніга будзе называцца «Бася і яе чароўны свет». Там, акрамя Пігласа, будзе шмат незвычайных герояў, якія таксама ўжо даўно жывуць на маіх карцінах. Засталося толькі намаляваць ілюстрацыі.

Дарэчы, літаральна перад нашым выходам я дамалявала вокладку для дзіцячай кнігі пра дзяўчынку і кракадзіла Паўла Гушынца (паказвае). Яна, дарэчы, выйдзе ў Выдавецкім доме «Звязда».

— *Казку пра Пігласа напісалі па-беларуску. Якое*

Надзя завяршае маляваць ілюстрацыі да кнігі пра дзяўчынку і кракадзіла.

месца беларускасць займае ў выхаванні вашых дзетак?

Надзя: Дома мы размаўляем па-руску. Але калі чытаем кнігі на беларускай мове, абмяркоўваем іх па-бе-

ларуска. У старэйшага сына больш гадзін роднай мовы, чым у яго аднакласнікаў, бо ён ходзіць у маю мастацкую студию. Па вечарах я бясплатна выкладаю пры касцёле, там усё па-беларуску.

Гена: У касцёле мы заўсёды размаўляем па-беларуску. Кожную нядзелю ўсёй сям'ёй едзем туды на ранішняю службу.

Надзя: У выдавецтве мяне папярэдзілі, што кнігу на рускай мове будучь набываць лепш. Але для мяне было прынцыпова, каб яна выйшла на роднай мове. Хочацца, каб дзеці больш чыталі па-беларуску.

Надзя: У выдавецтве мяне папярэдзілі, што кнігу на рускай мове будучь набываць лепш. Але для мяне было прынцыпова, каб яна выйшла на роднай мове. Хочацца, каб дзеці больш чыталі па-беларуску.

— *Калі б былі на маім месцы, якое апошняе пытанне задалі б сабе?*

Надзя: Я вельмі часта задаю сабе кароннае пытанне аднаго з маіх любімых інтэрв'юераў Уладзіміра Познера. «Што скажаце Богу, калі сустрэнецеся з ім?»

— *І што вы яму скажаце?*

Надзя: Я папрасіла б яго праз некалькі гадоў хоць на дзень спусціцца нябачнай на зямлю і паглядзець, што робяць мае сваякі, як яны жывуць.

Гена: Ці будучь твае карціны прадавацца на аўкцыёнах за мільён долараў?

Надзя: Ну так, яшчэ я спытала б, ці стану я папулярным мастаком пасля смерці? Бо, на жаль, звычайна так і адбываецца: толькі пасля смерці мастак атрымліваецца прызнанне.

Надзя ДРЫНДРОЖЫК.
nadzieja@zvezda.by